

HET GEHEIM VAN DE BERGHUT

B&B-
bestseller

Emigreren
en een B&B beginnen:
maak van je droom
geen nachtmerrie

Heb je een droom?
Ga ervoor.

Voel je angst?
Duik erin.

Wil je inspireren?
Deel.

Zoek je verbinding?
Open jezelf.

Nel

Nelleke Griffioen en Hans Bruns

HET GEHEIM VAN DE BERGHUT

Emigreren
en een B&B beginnen:
maak van je droom
geen nachtmerrie

hetgeheimvandeBerghut.com

**'Dreams come a size too big
so that we can grow into them.'**

- Josie Bissett

In maart 2010 kregen we een droomkaartje van een Berghut-gast.
Je kunt zo'n kaartje openmaken en dan komt er een boodschap tevoorschijn.
Bovenstaande quote was onze boodschap.

Op dat moment naderde het einde van ons eerste Berghut-winterseizoen.
We konden onze wallen niet meer verbergen.

Ja, onze droom was inderdaad een beetje te groot ...
Maar we zijn er inmiddels in gegroeid en hebben veel geleerd.

Door ons verhaal te delen, hopen we anderen te inspireren hun hart te volgen
en zichzelf te leren kennen. Daarom dit boek.

INHOUD

Onze Berghut-droom	5
The making-of	6
Herziene versie 2023	11
Over Hans & Nel	12
DEEL I: VOOR DE SCHERMEN	14
Wat is het geheim van verblijven in de Berghut volgens gasten?	
1. Berghut-beleving – Door de ogen van onze gasten	16
DEEL II: ACHTER DE SCHERMEN	42
Het geheim van Hans & Nel dat tot 2012 bijna niemand kende	
2. Beginnen – Wie ben ik en waar word ik blij van?	44
3. Begeren – Wat is onze droom?	62
4. Bedoeling – Hoe is het Berghut-concept ontstaan?	80
5. Bewerkstelligen – Emigreren en verbouwen	92
6. Balanceren – Tussen werk & privé, droom & werkelijkheid	130
7. Beraden – Hoe gaat het met ons?	180
8. Blijven dromen – Nieuwe dromen na 2012	198
DEEL III: TIEN JAAR NA DATO	202
Hoe kijken Hans & Nel terug op hun avontuur én hoe kijken ze vooruit?	
9. Blik terug – Hoe gaat het met onze dromen uit 2012?	204
10. Bespiegeling – Lessen uit ons avontuur	244
11. Blik vooruit – Onze nieuwe dromen anno 2023	252
Wil jij ook je dromen realiseren?	256

ONZE BERGHUT-DROOM

'Een huis met een grote tuin waar mensen even tot rust kunnen komen.' – Nel tijdens een loopbaantraject in 2000.	'Een hut in de bergen waar je naartoe kunt skiën door poedersneeuw, in een mooie bergomgeving.' – Hans tijdens een training in 2001 over persoonlijke kracht versterken.
--	--

Deze dromen worden werkelijkheid. Wij – Hans & Nel – toveren in 2009 een traditioneel Oostenrijks ontbijtpension in Rauris om tot een bijzonder berghotelletje, met als pijlers ontmoeten, inspiratie en bergbeleving. Met de gezelligheid en ongedwongenheid van een authentieke berghut, gestopt in een modern jasje. Waar gelijkgestemden bij elkaar komen in *special weeks*: jonge gezinnen, families, ondernemers, enzovoort. Waar je zelf kunt genieten van een goed boek en samen van een mooi gesprek bij het kampvuur. Wat maakt de Berghut zo bijzonder? Waarom komen mensen er zo graag? We geven het geheim bloot.

Voor de schermen – Beleef de Berghut vanuit de ogen van de gasten, met ieder hun eigen verhaal. Wat is hun geheim?

Achter de schermen – Succes komt niet vanzelf. We geven je aan de hand van korte verhalen een onthullend kijkje achter de schermen en nemen je mee op onze persoonlijke ontdekkingsreis. Die ontdekking is misschien wel het grootste geheim van dit boek.

Neem een kijkje in de totstandkoming van onze droom – bezinnen, begeren en onze bedoeling – en de bewerkstelling ervan. Ervaar ook hoe we in onze Berghut-droom dagelijks balanceren tussen onze gasten en ons jonge gezin. En hoe we tussen droom en werkelijkheid leven. Want dromen realiseren, is hobbels nemen.

Hans vertelt:

Nel vertelt:

Hans & Nel vertellen:

THE MAKING-OF

Ongeveer een jaar nadat we de Berghut hebben geopend, droomt Nel over het maken van een feelgoodboek over de Berghut. Een tafelboek met mooie beelden, lekkere recepten en verhalen van gasten. De vraag is alleen: wanneer hebben we de tijd om het te schrijven?

Eind november 2011, bijna twee jaar na de opening van ons hotel, staan we met de Berghut op de Flavourites Live-beurs. Hans bouwt onze *Stube* na (de gezamenlijke gastenruimte) met een aantal klusvrienden, die ook hebben geholpen tijdens de Berghut-verbouwing. We hebben een geweldige beurs. We bemensen de stand met meerdere oud-gasten en het is een enorm succes. We winnen zelfs de prijs voor de mooiste stand en verdienen daarmee de standkosten weer terug. En aan het einde van de beurs voelen we beiden dat we dit nog wel een keer willen. Maar hoe evenaren of overtreffen we dit succes? Ineens zegt Nel: 'Volgend jaar lanceren we hier ons boek!' Dat moet dan nog wel even geschreven worden.

Als het ruim een maand later kerstvakantie is, wordt Nel door onze gasten enorm verwend tijdens haar 38e verjaardag. Een van de gasten geeft haar een wensballon. En te midden van alle Berghut-gasten laat Nel tijdens de jaanwisseling deze ballon op met de tekst: *het Berghut-boek komt er in 2012!* Als een andere gast aanbiedt de eindredactie te doen, lijkt haar nog maar weinig in de weg te staan.

Onmogelijke missie

Nel: 'In de periode na de winter en vóór de zomer met gasten komt het er niet van. Maar we organiseren in de eerste week van juni 2012 een Schrijfweek in de Berghut. Een mooi moment om een start te maken met het feelgoodtafelboek. We beginnen op de eerste dag met de achterflap; ik beschrijf een paar reacties van gasten en laat die lezen aan enkele deelnemers van de Schrijfweek. Hun reacties brengen me in een spagaat: 'Leuk, maar we willen jullie verhaal graag lezen.'

Het enige dat ik kan denken is: ze moesten eens weten ...

Weten zij veel wat wij de jaren ervoor te verstouwen hebben gehad.

Moeten we dat in ons boek delen? Zitten mensen daar wel op te wachten?

Dat kan een mooi plaatje opeens tot een illusie maken.

DEEL I: VÓÓR DE SCHERMEN

HET GEHEIM VAN DE BERGHUT VOLGENS GASTEN

'Berghut-gevoel, Berghut-energie, Berghut-familie': als je ooit in de Berghut bent geweest, heb je waarschijnlijk meteen een gevoel bij deze woorden. Het zijn overigens niet onze eigen woorden: blijde gasten hebben ze gebruikt om de sfeer in de Berghut aan te duiden. Met een droom die eind 2004 ergens in de bergen is ontstaan, is er een nieuwe beleving geboren rondom drie pijlers: ontmoeten, inspiratie en bergbeleving.

Het maakt ons blij dat we zo'n fijne inspiratie- en vakantieplek in de bergen zijn voor onze grote én kleine gasten. Maar wat is nu het geheim van deze Berghut-beleving? Beleef het aan de hand van enkele persoonlijke verhalen van gasten.

In *Het geheim van de Berghut* (2012) geeft dit deel een sfeervolle impressie van ruim zeventig pagina's. Dit originele katern kun je downloaden op:

DroomplekAcademie.nl/geheim-bonussen

'De warme aandacht.'

'De bijzondere ligging.' 'Het gevoel van thuis zijn.'

'De ruimte voor de kinderen om te spelen.'

'Ontzorgd worden.' 'De complete beleving.'

'De kinderopvang in de Jonge-Gezinnenweken.'

'De plek én de hut.' 'Het versgebakken brood.'

'Je houdt er al van voordat je er bent geweest!' 'Hans & Nel.'

'De gezellige, ongedwongen sfeer.'

'Het oog voor detail.'

'Het lekkere eten.'

EEN WARME JAS

Vanuit mijn witte bureaustoel achter de computer begint mijn zoektocht naar een plek in de sneeuw, waar ik samen met nog drieëntwintig gelijkgestemde vrouwen naartoe wil. Allen moeder, vrouw van, werkend en dus met bewogen drukke levens.

Het moet een plek zijn die voelt als een warme jas. Waar ze je net steeds een stapje voor zijn. Waar de service hoog in het vaandel staat. Waar je bij het wakker worden in de morgen gewekt wordt met de geur van versgebakken brood en andere lekkernijen. Waar de sfeer zo ontspannen is dat je 's ochtends, gewoon in je pyjama, beneden even een kop thee kunt halen om er vervolgens mee terug in je bed te duiken, terwijl je vanuit je raam ook nog eens een ongelooflijk uitzicht op de besneeuwde bergen hebt.

Via een site met vakantiebestemmingen valt mijn oog plotseling op de Berghut. Ik klik het filmpje aan en een hip deuntje volgt. Dit wekt mijn nieuwsgierigheid. Ik word enthousiast. Ik zie de plek helemaal voor me. Ik neem contact op. Door het totale gevoel van de beleving – op afstand – en het contact met Nel, ben ik ervan overtuigd dat ik de droomplek heb gevonden voor mijzelf én mijn drieëntwintig vrouwelijke en vrolijke medeveertigers. Vele mailtjes volgen. Iedere keer is Nel mij een stapje voor en heb ik de antwoorden al binnen voordat ik überhaupt de vragen heb kunnen stellen. Ze snapt wat ik wil.

In januari komen we aan in het besneeuwde Rauris bij de Berghut. Brandende fakkels leiden ons naar *the place to be*, met een persoonlijke ontvangst door Hans en Nel. Het voelt zo fijn! Dit weekend krijgen we waar we stuk voor stuk zoveel behoefte aan hebben: **we worden op een ongedwongen manier in de watten gelegd en ontzorgd.** Deze warme jas zit als gegoten. En de warme sloffen trouwens ook.

Cornelie Huetink-Vles

MOED

In mijn gevoel ben ik nog dagelijks in de Berghut. De indruk is blijvend. Ik vertel er vaak over. Over mensen die ik heb ontmoet en over de lessen die ik op de berg en in de *Stube* heb geleerd. Ik ben als vanzelf een ambassadeur geworden. Uit enthousiasme en liefde voor het concept, voor de plek en voor Hans en Nel. De Berghut heeft een plek veroverd in mijn hart en zit in mijn DNA. Ik voel me drager van de gedachte, aandeelhouder van het succes en onderdeel van de Berghut-familie. Voor mij is de Berghut een tweede thuis. Een persoonlijke ambassade in Oostenrijk. Ik voel me bij aankomst direct thuis als ik het hout ruik. Mijn hartslag halveert bij het verwisselen van mijn strakke schoenen voor de befaamde sloffen.

De blik op de bergen maakt een bijzondere energie bij me los. Positieve onrust. Elke berg lijkt me op zijn eigen manier uit te nodigen om hem te bewandelen. Elke berg heeft zijn eigen vorm en karakter. En elke wandeling levert een eigen ervaring. Zo ook de wandeling die ik in juni 2012 deel met Hans. Wij wandelen samen een berg op. Met verrassend resultaat.

In de eerste kilometers vinden we een gemeenschappelijk ritme, in onze wandeltred en ademhaling. De bomen, beekjes en steile kronkelpaden eisen onze aandacht op. Met het doorkruisen van de boomgrens breken we ook persoonlijk door. We verruilen de drukke, aardse wereld van beneden voor de vrije wereld op de berg, waar de symboliek van de hoogte, de stilte, het vergezicht en de schone lucht hun werk doen. Boven op de berg voel ik me één met de natuur, verbonden met Hans, bevrijd van de rituelen van de wereld beneden. In staat om gedachten en gevoelens met elkaar in lijn te brengen.

Daar op de top van die berg lach, huil, schreeuw, voel en ontdek ik. Samen met Hans, die me geduldig, respectvol en genadeloos coacht. Mij de spiegel voorhoudt. Mij liefdevol dwingt om eerlijk te zijn en moed te tonen. Ik ga verlicht de berg af. De oogst is groot. Voor mij persoonlijk, in de vorm van **moed om een nieuwe toekomst te schrijven** en niet aan het oude vast te houden. Voor ons samen, omdat we iets heel echt beleven, in elkaar een hechte vriendschap vinden. En dat is wat ze noemen: *creating memories*.

Hugo Suidman

VERBONDENHEID

In november 2011 krijg ik op het event Flavourites Live in Amsterdam kruidenthee aangeboden bij een soort berghut. Ik drink de thee aan een mooie houten tafel en mijmer met mijn vriendin over de bergen, die een wonderlijke uitwerking op me hebben: *Vrijheid, vakantie, gezelligheid. Iedere keer valt nauwelijks te beschrijven wat ik voel als ik op een bergtop sta. Rust in mijn hoofd. Mijn lievelingsfilm The Sound of Music maakt als ik kind ben een onuitwisbare indruk op me en komt op de raarste momenten in mijn leven terug.* Als ik mijn kopje thee opheb, wrijf ik over een houtje met een leuk logo erop en stop het in mijn tas.

Een aantal maanden later zoek ik een zomeraccommodatie in Oostenrijk. En dan vind ik de houten Berghut-sleutelhanger weer terug. Het is *meant to be* dat wij met ons gezin in de Berghut gaan logeren. Zonder een stap binnen gezet te hebben, voel ik me er al welkom. En na de eerste stap over de drempel voelt het ook goed. De kinderen zijn enthousiast, ik kijk naar buiten en zie ... bergen!

Op een fijne avond in de Berghut-tuin raak ik in gesprek met Nel en nog een prachtig mooi mens. Duidelijk wordt dat het gras in deze Oostenrijkse tuin niet altijd zo mooi groen is geweest. In het gesprek komt het thema 'verbondenheid' elke keer terug. 'Wat betekent verbondenheid voor jou?', wordt me gevraagd. Enigszins uit het veld geslagen realiseer ik met dat ik deze vraag niet kan beantwoorden. Inspirerend is het verhaal van Nel en Hans: hoe zij samen het pad naar de Berghut hebben afgelegd. Confronterend is het om ineens in te zien hoe ver mijn partner en ik samen van ons pad af zijn. Bewandelen we eigenlijk nog wel hetzelfde pad? Of is inmiddels een van ons een andere weg ingeslagen? We vervullen ieder onze rol in het gezin, maar in hoeverre vervullen we elkaars dromen nog?

Tijdens een schitterende wandeling raak ik in gesprek met een medegast. Open en elkaar vragen stellend, luisterend naar wat de ander zegt, zonder elkaar te willen overstemmen of overtreffen. Hoe mooi! Ineens beseft ik: dit pad wil ik ook weer met mijn eigen partner bewandelen. En zo verlaat ik de Berghut met een traan.

Ik heb opnieuw ontdekt hoe mooi mensen zijn. Hoe in korte tijd connectie kan ontstaan. Open, eerlijk, puur. In de magie van natuurschoon, tussen bergen en dalen, is dát wat leven is. Alleen, met elkaar verbonden.

Jacqueline

MOGEN ZIJN WIE IK BEN

Wanneer Nel me uitnodigt voor het Boost Your Business-weekend in de Berghut, twijfel ik geen moment. Een business-boost voor Bijzonder Plekje zie ik helemaal zitten. Een nieuwe visie, deskundig advies, bijzondere ontmoetingen ... Ik wil Bijzonder Plekje weer een level hoger tillen. Maar wat blijkt: ik zie er als een berg tegen op. Onzeker, want wie ben ik eigenlijk met mijn kleine bedrijf tussen al die succesvolle zakenmensen? Naarmate het weekend dichterbij komt, wordt de berg hoger en hoger, en in gedachten heb ik al honderdduizend keer afgezegd.

Het zakelijke doel van mijn bezoek aan de Berghut wordt zoveel meer: een grote persoonlijke overwinning en nieuwe kracht, zelfvertrouwen en durf. Nog elke dag heb ik plezier van wat ik over mezelf geleerd heb tijdens dat weekend. **Diepe dalen in de Berghut zijn toppen geworden in mijn dagelijks leven.** Ik geloof dat ik zelden zoveel gehuild heb, maar wat heeft het me veel opgeleverd. Het is heel bijzonder!

Elke dag in dat weekend is een nieuwe overwinning. Een confrontatie met mezelf, maar vooral veel inzicht. Hoe mooi is het om te zien dat de succesvolle zakenmensen ook gewoon mens zijn. Allemaal met onzekerheden en vragen of ze de juiste weg bewandelen. Hoe succesvol je onderneming ook is en hoe groot je plannen ook zijn, uiteindelijk draait het om de persoon achter het bedrijf.

Ik ben me ervan bewust geworden dat je gewoon vragen kunt stellen over alles wat je wilt weten, leren en bereiken. Hulp inschakelen en vragen stellen vond ik moeilijk; ik moest het allemaal zelf kunnen, zelf weten, zelf doen. Na dit weekend stap ik op iedereen af en durf ik vragen te stellen, wat resulteert in hulp, bereidwilligheid en bijzondere gesprekken.

Het belangrijkste is dat ik geleerd heb dat ik mag zijn zoals ik ben. Dat ik trots mag zijn op Bijzonder Plekje, dat ikzélf Bijzonder Plekje ben. Dat je plannen slagen wanneer je werkt vanuit je hart. Dat wanneer je jezelf bent, je dat uitstraalt, waardoor je bijzondere mensen ontmoet, mooie gesprekken hebt en de ideeën vanzelf komen.

Marleen Brekelmans

DEEL II: ACHTER DE SCHERMEN

HET GEHEIM VAN HANS & NEL DAT TOT 2012 BIJNA NIEMAND KENDE

'Welkom in de Berghut! Leuk dat jullie er zijn. Dit is ons derde jaar in de Berghut en het wordt steeds leuker.'

Zo introduceert Hans de Berghut voor onze nieuwe gasten. 's Avonds in bed zegt Nel tegen hem: 'Als je zegt dat het steeds leuker wordt, is het net of het eerst niet leuk was. Oké, dat was het misschien in het begin ook niet voor jou en tussen ons, maar die zin voegt zo weinig toe voor nieuwe gasten. Ze gaan er misschien van alles bij denken. De gasten zijn er net en komen hier voor hun vakantie.'

De beginjaren van ons avontuur zijn nogal heftig voor ons. Als er interesse is van mensen, als de tijd en gelegenheid er zijn en als het goed voelt, vertellen we weleens over ons leven achter de schermen. We doen dat toch met een bepaalde gereserveerdheid. Het is een verhaal van het gezamenlijk gaan voor een droom, een groot avontuur, elkaar verliezen, kiezen voor jezelf en van daaruit elkaar weer vinden.

Dat verhaal delen we in dit boek. Waarom? Omdat dat ook hoort bij het realiseren van een droom: onze persoonlijke ontdekkingsreis is onlosmakelijk verbonden met de Berghut. Door onze droom te realiseren en hobbels te nemen, zijn wij persoonlijk enorm gegroeid. En daarmee willen we anderen inspireren.

In dit deel vertellen we aan de hand van een aantal thema's hoe we de eerste jaren van ons emigratie- en hotelavontuur hebben beleefd. Ieder op onze eigen manier. Met hoge pieken en diepe dalen. Samen én ieder vanuit eigen perspectief.

SAMEN EEN NIEUWE DROOM

Tijdens een van onze eerste wandelingen bij Chez Nel ontstaat het idee voor de Berghut. Het idee komt en gaat. Het ontwikkelt zich in de loop van de tijd.

Op dat moment lijkt het ook onmogelijk. Al ons spaargeld en een lening zitten in Chez Nel. Bovendien kent Zwitserland strenge regels als het gaat om het verkopen van je vakantiewoning. Hiermee wil het land speculatie voorkomen. Nel is bovendien net met de PassiePraktijk begonnen; ook een nieuwe droom. Het biedt ons de mogelijkheid om in alle rust onze ideeën verder uit te werken.

Er gaat bijna geen bergwandeling voorbij zonder dat 'de Berghut' voorbijkomt. We gaan op onderzoek uit.

- ✓ Wat zijn onze krachten?
- ✓ Wat zijn onze valkuilen?
- ✓ Hoe vullen we elkaar aan?
- ✓ Waar zitten we elkaar in de weg?
- ✓ Hoe zien we dan het leven voor ons?

Nel maakt in Chez Nel een collage van onze droombeelden. **Het visualiseren van onze droom werkt inspirerend.** Het schilderij hangt jaren in onze slaapkamer.

Heerlijk om samen te dromen. Stel je voor dat onze droom nou uitkomt?

HET MOMENT

Juni 2008. Een van onze vakantiebestemmingen wordt het Raurisertal. We staan met onze geleende caravan op een camping die hemelsbreed vijfhonderd meter van het huis ligt dat we gaan bezichtigen. Vóór de bezichtiging van het pension doen we wat onderzoek in het dal. Al rijdend komen we langs een huis met een Nederlandse vlag. Het jaar 2008 is namelijk een EK-voetbaljaar. Nel belt aan en vraagt de Nederlandse bewoners hoe het hier bevalt. We worden gastvrij ontvangen door een stel dat er inmiddels drie jaar woont. Ze moeten hard werken om hun geld te verdienen, maar zouden niet meer terug willen. Toegegeven: het was best spannend om zomaar aan te bellen, maar **als je iets wilt, moet je er moeite voor doen.**

Een paar dagen later gaan we het pension bezichtigen. Overigens is dit het eerste pension dat we zien sinds de eerste ideeën in oktober 2004. We verzekeren de verkopende makelaar dat we ons puur aan het oriënteren zijn. We kunnen er echt niet meteen in. Maar we moeten toegeven: dit huis heeft wel veel potentie, als we door de jarenzestiginrichting heen kijken. En wat ligt het mooi! Als we horen dat de eigenaren met pensioen gaan, een huis in het dorp laten bouwen, en dat het huis pas tussen nu en een jaar beschikbaar komt, lijken er opeens geen belemmeringen te zijn. Wat nou als het lukt?

Een paar dagen later doet de stromende regen ons besluiten om een nachtje te gaan proefslapen in 'onze Berghut' in spe: even het huis voelen, alles rustig bekijken en foto's maken. We slapen met z'n drietjes op kamer twee. Er zijn stamgasten in het pension en de eigenaresse wil absoluut niet dat zij weten dat het te koop staat – er hangt ook geen bord met 'Te koop' aan de gevel. We struinen een beetje door het huis om 'stiekem' foto's te maken en te filmen.

Terug in de caravan raken we steeds enthousiaster. Nel maakt 's avonds fotocollages van het huis en Hans gaat met het financiële model aan de slag én voetbal kijken bij de Nederlanders in het dorp.

Het gevoel is bij ons beiden heel sterk: óf we gaan het nu doen óf we leggen het plan in de la en doen die op slot. Nu lijkt hét moment.

OPEN ZIJN OF GEHEIM HOUDEN?

September 2008. We gaan voor de Berghut. Dat betekent dat ik afscheid moet nemen van mijn werk bij T-Mobile. Op dat moment ben ik gerespecteerd manager en geef ik leiding aan vijf managers van verschillende teams van een grote IT-afdeling. De toekomst binnen T-Mobile ligt aan mijn voeten: ik zit in een highpotentialtraject van Deutsche Telecom en de kans is reëel dat ik in de loop van de tijd kan doorstromen naar de IT-directeursfunctie. Ik zit in het centrum van de macht.

We weten nu al dat we gaan emigreren, maar ik ben bang dat ik per direct buitenspel word gezet als ik vertel dat ik over een aantal maanden het bedrijf verlaat. Kan ik dan nog wel voldoende uitdagend werk doen? Ik vraag me af: zal ik open zijn over mijn vertrek of voorlopig mijn mond houden?

Na de fusie van T-Mobile en Orange krijg ik een nieuwe manager. Het is een ongelukkige situatie. Ik weet even niet waar ik aan toe ben; de vertrouwensband is er nog niet. Tot overmaat van ramp staat er ook nog een grote afdelingsreorganisatie op stapel, waarbij het managementteam, waarvan ik deel uitmaak, van negen naar vijf personen gaat. Het is vrijwel zeker dat ik een rol in het nieuwe managementteam krijg.

Zonder de geplande reorganisatie zou het makkelijker zijn geweest om mijn besluit tot emigreren voor me te houden. Maar met de reorganisatie word ik voor een integriteitsissue gesteld. Stel dat mijn directeur mij zou kiezen in het managementteam. Dan betekent dit dat een aantal gewaardeerde collega's buiten de boot valt. Collega's met wie ik al lange tijd samenwerk. Ik vind het ten opzichte van hen oneerlijk om mijn afscheid pas laat aan te kondigen. Ik wil geen plek in het managementteam bezet houden als ik iemand anders blij kan maken met zo'n plek.

Ik praat er veel met Nel over. Zij zou voor openheid gaan. Ik moet erop vertrouwen dat het goed komt. Het voelt ook vreemd om een droom met me mee te dragen waarover ik niet kan praten. Bovendien gaat ons huis spoedig in de verkoop.

Zolang de buitenwereld niets mag weten van onze plannen, kunnen we er niet open over zijn.

HOGESNELHEIDSTREIN

Januari 2009. Het is een halfjaar voor de verhuizing. We zijn ontzettend druk met regelen. Sinds juni zitten we in een spreekwoordelijke hogesnelheidstrein richting de bergen. **We willen in alle drukte de rust in huis zo veel mogelijk bewaren.**

Onze kinderen logeren het komende halfjaar een paar keer een weekend bij opa en oma. We doen 's avonds veel, en ook wanneer de kinderen naar de opvang zijn, twee dagen per week. Ibon ging pas naar het kinderdagverblijf toen hij 14 maanden was, maar met onze tweede zijn we toch makkelijker. Als Tobi 3 maanden is, is er onverwacht plek. Wat doen we? We vinden het best een lastige beslissing voor ons lieve, kleine mannetje, maar we proberen het. En hij doet het fantastisch! Dat geeft ons ruimte.

Ons januaribezoek in Rauris in 2009 is onze familiewintervakantie. We merken dat onze 2-jarige Ibon geen genoeg kan krijgen van de sneeuw. Geen gepiep in de kou, niets. Heerlijk. Het zou toch fantastisch zijn als ook onze kinderen zich thuis voelen in de bergen. Het is uiteindelijk toch een familieavontuur.

We hebben geen horeca-ervaring en onze Duitse taal is matig, dus ideaal gezien volgen we vóór onze emigratie nog een taal cursus en gaan we op snuffelstage bij een restaurant. Maar we moeten keuzes maken. Chez Nel, ons verkochte appartement in Zwitserland, moet worden overgedragen en we willen er graag nog een keer samen skiën en afscheid nemen van onze eerste gezamenlijke bergdroom. Ook onze website willen we voor onze emigratie klaar hebben.

We gaan in mei nog een keer naar Rauris voor voorbereidende werkzaamheden: hypotheekcontract tekenen, praten over de overdracht van het huis, het huis opmeten en foto's maken voor de website. Na dit heerlijke weekend zet Nel Hans onderweg af in Duitsland, waar hij aan de universiteit van Heidelberg een week Duits gaat leren en in een gastgezin zal verblijven. Daarnaast bouwt Nel haar werkzaamheden voor de PassiePraktijk af en heeft Hans voor zijn werk nog een aantal weekendtrips. En we bereiden ons afscheid voor met burens, vrienden, familie en het kinderdagverblijf. Het is véél, maar we zitten in een flow.

ZOEKENDE MOEDER

Er is meer dan verbouwen. Opeens wonen we in een ander land met een andere taal, weg uit onze vertrouwde omgeving waar mensen ons kennen. We beginnen echt opnieuw. En niets gaat vanzelf. Hoe houden we alle ballen in de lucht, zodat de kinderen lekker in hun vel zitten en wij ook goed kunnen functioneren?

We hebben hier geen vrienden en familie bij wie we even gezellig kunnen langsgaan, nog geen vriendjes met wie de kinderen kunnen spelen, en geen oppas. We hebben de eerste zomer een *au pair* voor de zomervakantie, maar ik vind het lastig om iemand in huis te hebben terwijl ik zelf ook in de buurt ben. We hebben al zo weinig privacy met een huis vol mensen.

De kinderen zijn erg vroeg wakker. We hebben maar twee slaapkamers in ons privéhuus, dat grenst aan de Berghut-keuken, en ze slapen voor het eerst samen op een kamer. Een verhuizing, een nieuw huis, een nieuwe omgeving, een flinke verbouwing met veel verschillende mensen over de vloer: het is onrustig voor hen. Daarnaast hebben wij beiden acht uur slaap nodig om echt lekker te kunnen functioneren; daar wordt flink aan geknabbeld.

In Utrecht gaat het contact met de burens altijd zo makkelijk. Maar hier mis ik een babbeltje met onze burens en de buurtkinderen die met Ibon willen spelen. Eigenlijk heb ik helemaal geen tijd voor een babbeltje, maar ik merk dat ik het contact voor de kinderen mis. Ik ben te laat met inschrijven voor een moeder-peutergroep in het dorp, maar gelukkig wijst een Duitse, die ook net in Rauris is komen wonen, ons op de speelgroep van twee uur per week. Ibon kan er nog bij.

Een aantal maanden vóór onze verhuizing schrijf ik Ibon in voor de *Kindergarten*, de kleuterschool. Hij zou bij aanvang net 3 zijn. Kinderen mogen in Oostenrijk al vanaf hun 3e naar de *Kindergarten*, maar 4-jarigen gaan voor. Er blijkt uiteindelijk nog geen plek te zijn. **Hoe gaan we het allemaal bolwerken** als we de kinderen fulltime thuis hebben? De *Kindergarten*-juf wijst me op een oppasmoeder. Ibon gaat twee dagen per week naar haar toe, maar het voelt niet helemaal goed. Haar manier is niet de onze, maar ik vind dat ik me niet moet aanstellen. Wat moeten we anders? Ik ben een zoekende moeder.

SLUIPMOORDENAAR

Nel en ik verdelen onze tijd zorgvuldig. Nel heeft tijd nodig voor de marketing, de boekingen, de bestellingen en het verven. Als zij bezig is, heb ik de jongens. Ik heb tijd nodig om te klussen en voor de coördinatie ervan. Als ik bezig ben, heeft Nel de jongens.

Als ik bij de kinderen ben, heb ik alle tijd om erover na te denken waarin we be-land zijn. En als ik moe ben, ga ik piekeren. Tobben. Over alles wat fout kan gaan en wat niet loopt. Onzekerheid. In de eerste plaats onzekerheid over het klus-proces: krijgen we het op tijd af? Daarnaast onzekerheid over ons plan: krijgen we überhaupt gasten? En onzekerheid over geld: zullen we genoeg geld verdienen om onszelf staande te houden? Mijn grootste schrikbeeld is dat ik hier in het dal in de steengroeven ga werken om extra geld te verdienen. Dáárvor ben ik niet naar Oostenrijk gekomen.

Als een sluipmoordenaar trekt dit tobben energie en daadkracht uit me, zonder dat ik me er echt van bewust ben. Deze sluipmoordenaar krijgt nog een tweede vriend: energievreters. Repeterend werk, details en geen tijd voor mezelf hebben. Ik krijg energie van dromen, plannen en het uitwerken van concepten en ideeën, maar daarmee zijn we nu niet meer bezig. We zijn met de harde werkelijkheid bezig: het letterlijk vormgeven van de droom.

Ik houd van dromen, maar ik ben met iemand getrouwd die bedachte dromen ook waarmaakt.

Kortom, de basis voor complete verwarring is aanwezig. Weet ik nu. Maar op dat moment heb ik het niet door. Door de drukte, de focus om alles af te krijgen en de vele mensen die ons helpen, blijft er geen tijd over om te reflecteren. **Ik glijd langzaam af.**

VAN DROOM TOT NACHTMERRIE

Als we brainstormen over onze Berghut-droom, wil ik er zeker van zijn dat Hans dit net zo graag wil als ik. En dat wil hij. We hebben wel verschillende beweegredenen om het te doen, maar we gaan er samen voor. Het jaar voor de verhuizing voelt ook echt 'samen'. Ondanks de drukte stroomt het. Als we ieder in onze kracht zitten, kunnen we bergen verzetten. Maar eenmaal in Oostenrijk begint Hans onbereikbaar te worden. Het stroomt niet meer, terwijl het voorbereidingsjaar in Nederland zo goed is gegaan. Wat is er aan de hand?

Tijdens deze verbouwing telt elke minuut, de volgeboekte kerstvakantie hijgt in onze nek, maar ik kan dit niet onbesproken laten. Ik functioneer niet lekker als er iets tussen mij en Hans hangt. Het wordt me in een gesprek duidelijk dat zijn diepgewortelde angsten weer aan de oppervlakte zijn gekomen. Hans is bang dat we niet voldoende geld hebben en geen gasten krijgen. Het verstijft hem. Hij kan er geen vertrouwen in hebben. Hij is gefrustreerd en reageert dat op mij af: alles is mijn schuld.

Het proces om zijn angsten boven tafel te krijgen kost me ontzettend veel energie. Diep in mijn hart weet ik dat we meer moeten praten, maar ik vermijd het steeds meer; ik loop erop leeg. Ik wil hem een schop onder zijn kont geven. Mijn drive en zijn angsten botsen met elkaar.

Op een middag achter mijn bureau, in de serre met fantastisch uitzicht op de bergen, vraag ik me af waar mijn passie is gebleven. Slik. Dit voelt zo confronterend. Jarenlang werk ik aan mijn missie om meer passie in de wereld te brengen en nu zit ik in mijn en onze grote droom en voelt de passie verder weg dan ooit. Komt die ooit nog terug? We zakken steeds dieper en dieper weg. Ik dacht dat we dit samen zouden doen, maar voel me steeds eenzamer. Ik ben verdrietig, gefrustreerd en boos. Ik kan Hans niet bereiken. **We kunnen elkaar niet vinden.**

Op een ochtend in november verf ik op de eerste verdieping de slaapkamermuur in een van de gastenkamers. Ik beweeg de verroller met lange halen over de muur en de tranen rollen over mijn wangen. Urenlang. In mijn hoofd, fictief dus, heb ik al honderd keer een boek geschreven. De titel: *Van droom tot nachtmerrie*.

DE EINDSPRINT: ROLLERCOASTER

Begin november moet er nog veel gebeuren. Alle bedden, commodekastjes en nachtkastjes moeten nog worden gemaakt. Op de eerste en tweede verdieping moeten vloeren en plinten worden gelegd in alle kamers en gangen. De kamers moeten nog afgewerkt worden. We moeten nog verven, *Stube*-banken bekleden en alle gordijnen maken. De (ski)schoenenruimte moeten we nog opknappen, de keuken uitbreken, betegelen en installeren, en we moeten nog een houtkachel plaatsen. O ja, de toekomstige speelruimte is momenteel een klushok, dus die moet ook nog worden aangepakt. En niet te vergeten: opruimen en schoonmaken. We zitten in een rollercoaster.

Hans heeft via het Brabantdispuut van zijn voormalige studentenvereniging weten te regelen dat er in de derde week van november zes studenten gedurende drie dagen tot onze beschikking staan. Net voordat zij komen, wordt er besteld hout geleverd. Het hout is veel te laat en kletsnat. Ondertussen worden alle dekbedhoezen en gordijnstof vanuit Nederland gebracht. Maar de gordijnstof heeft de verkeerde kleur. De mensen die alle spullen zijn komen brengen, zien we amper. Ibon wordt namelijk net op dat moment in het ziekenhuis opgenomen. Hij heeft last van verstopping. En we zitten ook samen in een crisis.

Op het moment dat we in het ziekenhuis zitten, arriveert een goede vriendin van Nel met haar gezin in de Berghut. We zouden samen nog even naar de laatste dingen van de Berghut-inrichting kijken. We hebben één kamer al helemaal klaar voor ze, op de plinten na. Ondanks de stress van dat moment zijn we erg blij met het resultaat. Maar zij worden gek, want hun kleine kinderen zitten overal aan. Ons huis is nog steeds een bouwput. Zes mannen hadden drie dagen geklust en Hans zat bij Ibon in het ziekenhuis. We hebben echt geen tijd gehad om op te ruimen. Onze vrienden besluiten in het dorp in een appartement te verblijven. Dat doet even pijn, maar we begrijpen het.

Hans blijft een paar nachten in het ziekenhuis slapen. Het is de periode van de Mexicaanse griep. Een paar dagen nadat Ibon is thuisgekomen, wordt hij ziek, evenals Tobi, Nel, Hans en een personeelslid. We krijgen allemaal de Mexicaanse griep. **Onze hulptroepen zijn op dat moment onze redding.**

OPENING

Kerst 2009. We zijn open. De dame die de kinderopvang in het winterseizoen op zich zou nemen, vertrekt twee dagen voordat de eerste gasten komen. Na haar griep en de verbroken relatie met haar partner, die ook in de Berghut werkt, kan ze de energie niet meer opbrengen om bij ons te blijven werken. Naast Nel, mijzelf en onze twee jongens starten we met twee personeelsleden. En ruim dertig gasten.

Ik merk dat ik moeite heb met het avondritme. Van jongs af aan ben ik gewend in een dagritme te leven. 's Ochtends en 's middags actief, 's avonds chillen op de bank en lekker op tijd naar bed. **Het horecaritme valt me zwaar.** Ik kan 's avonds niet lekker loskomen van gedane arbeid en maak daardoor elke keer te korte nachten. De jongens slapen ook slecht en veel dagen beginnen in deze periode tussen 5.00 en 6.00 uur. Deze korte nachten helpen mijn gemoedstoestand niet. Ik functioneer beter met acht uur slaap.

We worden nog meer op de proef gesteld. Op kerstavond moet ik door een fout in het rooster de gastenafwas in mijn eentje doen. Kerstavond is een avond die voor mij altijd in het teken staat van de gezelligheid met de familie. Nel ligt op bed. Zij moet de volgende ochtend weer om 6.00 uur op om het ontbijt klaar te maken, zoals ze dat vijf dagen in de week doet. En ik sta tot middernacht kaasfonduepannetjes uit te schrobben. Ik heb alle tijd om erover na te denken waarin ik beland ben. Ik kom volledig in een zwarte bui terecht en voel mezelf even heel eenzaam en ellendig. Als ik naar bed wil gaan, hoor ik Tobi huilen. Tot 3.00 uur 's nachts zit ik met hem op de bank in de huiskamer. Het is een kerst die ik niet snel zal vergeten.

Nel kampt daarnaast met een nasleep van de Mexicaanse griep. Het vele hoesten resulteert uiteindelijk in een gekneusde rib. Daar loopt ze al een paar dagen mee rond. De dokter beveelt bedrust aan. Op haar verjaardag nog wel. Maar het ontbijt moet toch geserveerd worden. Het personeel maakt extra uren en ondertussen voelt Nel niet echt de rust om stil te blijven zitten.

Wat een ellende.

MIJN DUBBELLEVEN

Samen in de bergen wonen, nieuwe ideeën uitwerken, genieten van de natuur, skiën met ons gezinnetje en veel mensen in de Berghut blij maken. Dat is een beetje het idee van mijn droom in de bergen. Ik heb nooit gedacht dat ik hier een dubbelleven zou gaan leiden. Het leven van voor en achter de schermen; een leven vol tegenstrijdigheden:

- ✓ Samen met Hans onze droom verwezenlijken en me ontzettend eenzaam voelen.
- ✓ De vrouw van passie zijn, maar geen passie kunnen voelen.
- ✓ Er voor honderd procent willen zijn voor de gasten, en extreem vermoeid zijn.
- ✓ Vol energie zitten en leeggezogen worden.
- ✓ Volledig geland zijn op onze woonplek, maar me nog steeds een vreemde voelen in het dorp.
- ✓ Van nature een helper zijn, maar weten dat ik in sommige situaties meer behulpzaam ben als ik juist níét help.
- ✓ Doorgaan, maar weten dat je soms beter even kunt stilstaan en dingen onder ogen kunt zien.
- ✓ Leven in je droom en wakker worden in een nachtmerrie.

Help, ik ben 'schizofreen'!

Hoe ga ik mijn dubbelleven in balans brengen? Daarnaast had ik vóór het vertrek naar de Berghut gezegd: 'Hans, ik ga niet koken en niet leidinggeven.' Toch word ik uit mijn comfortzone getrokken. Het blijkt een waardevolle ontdekkingsreis te worden.

REMIGRATIEPLANNEN

Na twee seizoenen met gasten is het mij helemaal duidelijk: Hans wordt doodongelukkig van dit werk. Ik ben verknocht aan mijn werk met de gasten, ik houd van de plek en ben trots op ons concept, maar dit is het me niet waard. Ik word hier niet gelukkiger van. Ik spreek mijn vriendinnen extreem weinig, maar met een van hen plan ik af en toe een Skype-afspraak om uitgebreid bij te praten. Het is dan zo fijn om even mijn verhaal kwijt te kunnen en haar visie te horen. In januari 2011 komt ze een paar dagen langs.

Twee dagen kletsen, lachen, skiën, sneeuwschoenwandelen en sleeën. Heerlijk! Ik heb het met haar ook over de toekomst van Hans en mij. **Het lijkt me onvermijdelijk dat we teruggaan naar Nederland.** Maar de Berghut verkopen vind ik een stap te ver. Wat zijn de mogelijke scenario's met behoud van de Berghut? Een huis in Nederland huren, in de schoolvakanties in Oostenrijk zijn en een beheerdersstel in de Berghut laten verblijven, lijkt een reële optie. Vanaf de zomer van 2012, dus anderhalf jaar later, kunnen we weer in Nederland zitten. Dan kan onze oudste in Nederland mooi naar groep 3. Hans is wat minder enthousiast. Hij weet het gewoon niet. Hij wil dit niet, maar wat dan wel? Hij praat tot dan toe nog veel over T-Mobile. Hij heeft het regelmatig over projecten leiden in Nederland.

We verblijven in het voorjaar van 2011 in het Noord-Hollandse Bergen, in een schitterend vakantieappartement van een oud-Berghut-gast; het heet Villa Beau Lieu (dit bestaat anno 2023 niet meer). Wat een fantastisch cadeau dat we hier een aantal dagen mogen zijn. Onze kinderen slapen een paar nachten bij opa en oma en komen later ook hier. De gastvrouw woont er zelf ook en we kletsen bij, kijkend naar de ondergaande zon. Hans praat veel over zijn oude werk in Nederland. 'Ik hoor je steeds over T-mobile praten, maar daar werk je toch niet meer? Je hebt nu toch de Berghut?', zegt ze op een gegeven moment. Dit komt binnen bij Hans. Daarna hoor ik hem nog maar weinig over T-Mobile vertellen.

Ik ga vast op Funda naar huizen zoeken. 'We gaan in ieder geval voor drie jaar naar Oostenrijk', hebben we vooraf altijd tegen elkaar gezegd. In 2012 hebben we de Berghut precies drie jaar. En zo sta ik met mijn kleine teen weer in Nederland.

'De top van een berg bereik je vanuit een dal.
Boven op de top kun je het dal waar je
vandaan komt pas weer goed overzien.
Dan zie je waar je doorheen bent gegaan.
En op weg naar de volgende top ga je door
het volgende dal. Soms kun je hier overzien
hoe diep het dal is.

Blijkt er ineens, vervelend en onverwacht,
ook nog een grote kloof te zijn. Die kon je van
bovenaf niet zien, maar je moet er wel
doorheen. Tenminste, als je die volgende
top wilt bereiken.'

André Meiresonne

7. BERADEN

fatboy

HOE GAAT HET MET ONS?

'Het leven van Hans en Nel maakt
dat je voelt dat je zelf ook een droom
mag hebben.

Dat deze groot mag zijn.
Dat deze waar mag zijn.

Dat je met geduld, liefde en discipline
met elk klein ding dat je doet
een stukje van je droom waarmaakt.'

Hugo Suidman

8.

BLIJVEN DROMEN

NIEUWE DROMEN NA 2012

REACTIES VAN LEZERS

'Zeer inspirerend verhaal.

Juist het vallen en opstaan en de eerlijkheid daarover heeft ons doen besluiten om onze droom na te streven.'

– Saskia en Peter in 2019 (inmiddels droomplekeigenaren in Frankrijk)

'Wat een topper, dit boek! Ik kan 't niet meer wegleggen.

Het schijnt licht op dingen die wij in de droomfase over het hoofd zien.

Het legt onze blinde vlekken bloot.'

– Michelle

'Kippenvell!'

– Josje

'Echt mooi dat jullie zo openhartig praten over jullie avontuur!

Jullie boek schept een erg realistisch beeld van hoe ingrijpend een emigratie kan zijn.'

– Sam en Lieve in mei 2018 (inmiddels droomplekeigenaren in Oostenrijk)

'Het geheim van de Berghut is geen geheim meer.

Het geheim is een spiegel die wij ons zelf voorhouden.

Hans en Nelleke hadden de moed om zich een spiegel voor te houden.

Dank jullie wel voor het mooie boek en jullie levensverhaal. Een spiegel.'

– moeder van Nel

GRATIS LUISTERBOEK

Als lezer krijg je het luisterboek cadeau van deel II van dit boek

('Achter de schermen') t.w.v. 14,95 euro. Je kunt het luisterboek downloaden via:

DroomplekAcademie.nl/geheim-bonussen

© 2023	Copyright Nelleke Griffioen en Hans Bruns
Titel	Het geheim van de Berghut
Ondertitel	Emigreren en een B&B beginnen: maak van je droom geen nachtmerrie
ISBN softcover	978-90-832104-7-6
Druk	2e herziene druk januari 2023 (1e druk 2012)
NUR	770 Psychologie algemeen 500 Reizen algemeen
BISAC	BUS081000 BUSINESS & ECONOMICS / Industries / Hospitality, Travel & Tourism
Auteur	Nelleke Griffioen en Hans Bruns
Fotografie	Sandra de Koning (182, 206, 240 middelste rij rechts, 246, 253) Ester Overmars (202, 254 linksonder) Hans Bruns en Nelleke Griffioen (alle overige foto's)
Vormgeving omslag	Gerdien Beernink
Vormgeving binnenwerk	Nelleke Griffioen en Hans Bruns
Tekstcorrectie	Rien Wisse
Boekproductie	Het Boekenschap, hetboekenschap.nl

De 1e druk van *Het geheim van de Berghut* (ISBN: 978-94-6191-508-5) is tot stand gekomen in samenwerking met veel Berghut-gasten. Daar zijn we ze heel dankbaar voor.

HET
BOEKEN
SCHAP

© 2023. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en uitgever. Ondanks alle aan de samenstelling van dit boek bestede zorg kan noch de uitgever, noch de auteur aansprakelijk worden gesteld voor eventuele schade die het gevolg is van enige fout in deze uitgave.

'Een mooi en eerlijk boek met veel tips
voor mensen die willen emigreren. Een aanrader.'

Emigratiemagazine VertrekNL

'Ik heb een traantje moeten wegpinken ...'

Margot

'Een boek vol mooie inzichten, inspiratie en
achtergrondverhalen. Een aanrader voor iedereen die
wil weten wat het je kan opleveren als je je passie volgt.'

Astrid en Irene, Flow Magazine

'Wat een topper, dit boek!
Ik kan 't niet meer wegleggen.'

Michelle

'Dit boek heeft ons gemotiveerd om eindelijk uit
die comfortzone te stappen en te vertrekken.'

Bart

'Een boek dat me werkelijk in het hart raakt!'

Britt

'Een aanrader voor iedereen die wil weten
wat het je kan opleveren als je je passie volgt.'

Astrid en Irene, Flow Magazine

Ze dachten veel beter voorbereid te zijn dan deelnemers van vertrekprogramma's op tv ...

Hans en Nelleke hakken een knoop door: met hun peuter en baby
verruilen ze Nederland voor Oostenrijk om daar een knus berghotel
te beginnen. Zonder ook maar enige horeca-ervaring. De Berghut is
al snel geliefd bij veel leuke gasten. Maar ondertussen voltrekt zich
achter de schermen een stil drama.

In *Het geheim van de Berghut* ontdek je hoe:

- ✓ Hans en Nel hun emigratieavontuur van a tot z aanpakten;
- ✓ hun droom bijna een nachtmerrie werd;
- ✓ het ze is gelukt om er samen weer bovenop te komen;
- ✓ ze een accommodatie vol blije gasten realiseerden;
- ✓ dit bijzondere berghotelletje succesvol is geworden.

Geschreven voor iedereen die droomt van een grote ommezwaai of deze
stap al heeft gezet. In deze compleet vernieuwde editie van 2023 lees je
ook hoe Hans en Nel terugkijken op de periode van vertrek en wat ze met
de kennis van nu anders zouden doen.

Hans Bruns (1974) en Nelleke Griffioen (1973) werken
veilig in dienstverband als ze het roer omgooien en
emigreren. Met vallen en opstaan realiseren ze hun
succesvolle droomplek. Inmiddels hebben Hans en Nel
duizenden mensen met een B&B-droom geholpen hun
hart te volgen. Nelleke schreef eerder de bestsellers
DroomplekGeluk en *Dagboek van een Gastvrouw*. Hans
en Nel waren te horen en te zien bij onder meer *BNR*,
3FM, *AD*, *Flow Magazine*, *RTL Nieuws* en *Editie NL*.

